

Arrest

nr. 127 046 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 5 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij actualiseerde die aanvraag op 19 januari en 20 november 2012.

1.2. Verzoeksters regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd door de gemachtigde op 5 februari 2013, onontvankelijk verklaard. Zij nam op 8 februari 2013 kennis van deze beslissing. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 werd ingediend en aangevuld op 19.01.2012 en 20.11.2012 door :

K.L. (R.R.: 060010852220)
nationaliteit: Wit-Rusland
geboren te Ust-Nera op 08.01.1960
adres: Simon Stevinstraat (Kor), 54/2 8500 KORTRIJK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2008 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij in het bezit is van een attest van inburgering, dat zij een opleiding opbouw sociaal netwerk gevolgd heeft, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat zij als vrijwilligster aangesloten is bij twee organisaties in Ieper en Poperinge en dat zij getuigenverklaringen voorlegt alsook een arbeidscontract, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 12.08.2008 asiel in België aan. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat zij vanuit Wit-Rusland onmogelijk een aanvraag tot vestiging kan richten, noch via een ander land waarin betrokkene beschikt over een niet-precaire verblijfstitel. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij in Wit-Rusland geen aanvraag kan richten. Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. Ten slotte blijkt dat betrokkene zich moet richten tot de Belgische diplomatieke post in Rusland. Zij zijn echter niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk bij de Belgische ambassade aldaar aan te bieden. Na contact opgenomen te hebben met de Belgische ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9,2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst kan indienen. Bijgevolg kan dit niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van

herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat een eventuele terugleiding onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou zijn met het doel dat men wil bereiken. Betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene bewijzen hiervoor neer te leggen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte de schending van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat haar aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.*

Op datum van 30/06/2009 werd een medische regularisatieaanvraag ingediend voor de verzoekende partij. Deze aanvraag werd op 03/03/2010 ontvankelijk verklaard. Aan de verzoekende partij werd een attest van immatriculatie afgeleverd. Een ontvankelijkheidsbeslissing en bijgevolg een afgifte van een immatriculatie-attest machtigt de betreffende persoon tot tijdelijk verblijf in het Rijk. Op het ogenblik van haar humanitaire regularisatieaanvraag verbleef de verzoekende partij legaal op het Belgisch grondgebied. De ontvankelijkheidsvereisten dienen op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag beoordeeld worden. Zo wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken het voegen van een geldig identiteitsdocument na de indiening van de aanvraag, doch voor de beslissing, niet aanvaard, aangezien volgens de Dienst Vreemdelingenzaken aan ALLE ontvankelijkheidsvereisten voldaan dient te worden op het ogenblik van de aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet redelijk verantwoorden waarom ze de ene ontvankelijkheidsvereiste beoordelen op het ogenblik van de aanvraag en de andere ontvankelijkheidsvereiste beoordelen op het ogenblik van de beslissing. Een dergelijke werkwijze leidt immers tot machtsmisbruik: iedere aanvraag die werd ingediend in een periode van tijdelijk wettelijk verblijf zal door de Dienst Vreemdelingenzaken niet behandeld worden totdat het tijdelijke wettelijke verblijf een einde heeft gekend. Op deze manier kan de Dienst Vreemdelingenzaken gemakkelijks het gebrek aan buitengewone omstandigheden invoeren teneinde de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn: Langdurig ononderbroken verblijf (zie hierboven 4.1.1.); Sterke integratie ; Mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M. ; Mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite af met het besluit dat de integratie geen grond voor ontvankelijkheid kan zijn. Aangezien de ingeroepen elementen de verzoekende partij niet verhinderen om tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren teneinde aldaar haar aanvraag in te dienen. Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens

onredelijk is om de bestreden beslissing van ontvankelijkheid te dragen. Integratie zou overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn. Evident, is dit onjuist. Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling OP basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen. Elementen van integratie, centrum van belangen in België... zijn elementen die bij de beoordeling ten gronde van een regularisatieaanvraag belangrijk zijn, doch kunnen evenwel ook meespelen in de ontvankelijkheidsfase. De wetgever heeft dit immers niet uitgesloten. Er is daarnaast geen allesomvattende omschrijving van wat buitengewone omstandigheden zijn. Een ruime interpretatie van de buitengewone omstandigheden dringt zich op, aangezien de aanvragen tot regularisatie steeds op humanitaire gronden worden ingediend. In het kader van de menswaardigheid kan een te restrictieve interpretatie niet aanvaard worden.

Uiteraard kunnen redenen van integratie (talenkennis, gevolgde opleidingen, getuigenverklaringen omtrent zijn centrum van belangen in België, werk...) buitengewone omstandigheden uitmaken. Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt. Als integratie nooit een grond is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie als buitengewone omstandigheid steeds afgewezen. Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild. Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris. Nooit heeft de wetgever uitgesloten dat redenen van integratie onmogelijk een grond tot ontvankelijkheid kunnen zijn. Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partijen in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de afwijzing van de elementen van integratie op een stereotiepe en algemene wijze gemotiveerd. Een dergelijke motivering is niet afdoende. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase. "Dit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tót verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012) De verwijzing naar de arresten van de Raad van State zijn niet afdoende, niet draagkrachtig teneinde te motiveren waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren. De beslissing tot onontvankelijkheid van de humanitaire regularisatieaanvraag dient dan ook vernietigd te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij: Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.),

Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, Le., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56). De beslissing tot onontvankelijkheid dient dan ook vernietigd te worden."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2.5. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.6. Een machtiging om langer dan die maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Een uitzondering op dit principe is onder meer voorzien wanneer er 'buitengewone omstandigheden' zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. *In casu* is deze uitzondering aan de orde.

2.7. Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereist :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.8. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.9. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.10. Uit de aanvraag van verzoekster van 15 november 2011 blijkt evenwel dat zij niet heeft toegelicht waarom zij geen aanvraag vanuit haar land van herkomst, *in casu* Wit-Rusland, kon indienen. Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing van 5 februari 2013 ter zake omstandig als volgt: *“Betrokkene haalt aan dat zij vanuit Wit-Rusland onmogelijk een aanvraag tot vestiging kan richten, noch via een ander land waarin betrokkene beschikt over een niet-precaire verblijfstitel. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij in Wit-Rusland geen aanvraag kan richten. Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. Ten slotte blijkt dat betrokkene zich moet richten tot de Belgische diplomatieke post in Rusland. Zij zijn echter niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk bij de Belgische ambassade aldaar aan te bieden. Na contact opgenomen te hebben met de Belgische ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst kan indienen. Bijgevolg kan dit niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.”*

2.11. Informatie in het administratief dossier bevestigt overigens hetgeen gesteld wordt supra onder punt 2.10. Er bevindt zich immers een fax van 11 april 2012 van de Belgische ambassade te Moskou in het administratief dossier met voorgaande informatie die bevestigt dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet per koerierdienst kan ingediend worden bij hen. Minstens heeft verzoekster geen toelichting verschaft waarom zij de desbetreffende aanvraag enkel vanuit België zou kunnen doen, noch heeft zij uitgelegd waarom de bestaande mogelijkheid van indiening per koerierdienst voor haar een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid zou uitmaken. Het is immers aan verzoekster om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en toe te lichten in haar aanvraag.

2.12. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.13. *In casu* maakt verzoekster echter geen buitengewone omstandigheden aannemelijk. Daarenboven somt de gemachtigde in de motivering van de bestreden beslissing alle elementen op waarmee rekening gehouden werd. De gemachtigde bespreekt ook deze elementen uitvoerig waarbij toegelicht wordt waarom deze niet weerhouden konden worden. In het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad is van oordeel dat het bestuur deze bevoegdheid noch overschreden noch misbruikt heeft, precies daar zij de redenen en de feiten weergeeft die ertoe hebben geleid dat de aanvraag niet aanvaard kon worden. Verzoekster toont geen buitengewone omstandigheden aan, zodoende dient de aanvraag ook als onontvankelijk beoordeeld te worden. Het dispositief staat dan ook niet in een kennelijke wanverhouding tot de opgegeven en besproken motieven.

2.14. Waar verzoekster verwijst naar het arrest van deze Raad met nr. 92 227 van 27 november 2012 dient opgemerkt te worden dat in tegenstelling tot de bestreden beslissing waarover sprake in voornoemd arrest, de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin deze over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zijn beslissing wel degelijk op afdoende, draagkrachtige en duidelijke motieven heeft gebaseerd, zoals supra besproken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC